

Kind, fulde af Mod og Tro paa Livet, og med en fast og ærlig Vilje til at bygge deres Fremtid op paa Stræbsomhedens Klippegrund. Og Aar for Aar var Grunden svunden mere bort under dem; Haab paa Haab var styrtet i Grus, og af deres Lykkes Bo var der ikke bleven andet tilbage end dette Skelet af et Hjem, hvori nu Døden, den endelige Tilintetgørelse, havde holdt sit tavse Indtog.

Han fór sammen. Aggerbølle havde endelig løftet Hovedet og sad paa Kanten af sin Hustrus Seng. Med Hænderne foldede i Skødet stirrede han ned mod Gulvet som et Billede paa den fuldkomneste Hjælpeløshed.

„Ja, nu er det sket, Emanuel,“ sagde han med brudt Stemme, mens Taarerne ustandseligt strømmede ned over hans udbulnede Ansigt. „Nu har Vorherre taget min Sofie fra mig. Nu staar jeg ganske alene her i Verden med vore uskyldige smaa Børn! . . . Gud glæde dig i Himlen, min lille Sofie! Du har været mig en god og trofast Hustru. Og hvor har vi ikke været lykkelige en Gang! . . . Men ogsaa i Trængslens Dage stod du mig bi, og jeg takker dig . . . jeg takker dig —“

Graaden overvældede ham igen, og han lagde Hovedet ned i sine Hænder.